

1

De schrik was waanzinnig en Don voelde hoe zijn strot werd dichtgeknepen. Starend naar de duistere figuur die doodstil in zijn favoriete leunstoel zat, moest hij zich aan de deurpost vastgrijpen om niet in elkaar te zakken. Het gezicht van de man was in de duisternis van het dichtgetrokken gordijn bijna niet te zien. De op hem gerichte schemerlamp waar hij recht inkeek deed de rest. Don was geen held, dat wist hij maar al te goed. Vroeger verzon hij situaties waarin hij verwickeld zou zijn geweest en vertelde aan iedereen hoe heldhaftig hij die had opgelost om maar als een stoere onverschrokken man over te komen. De waarheid was echter anders, de waarheid was dat hij een angstig mens was en bovendien laf.

‘Wat krijgen we nu...? Wie ben jij? Hoe kom jij hier binnen?’ stamelde hij na een paar seconden die voor hem een eeuwigheid leken.

De man tegenover hem bewoog niet en reageerde ook geen moment op zijn stotterend gestelde vragen. Hij kreeg wat meer moed en sprak het voor hem verlossende zinnetje, het enige wat hij in die situatie kon bedenken.

‘Ga weg of ik bel de politie...’

‘Weet je wel het nummer van die sukkel?’

Het was de eerste keer dat de duistere figuur tegenover hem sprak. De stem klonk zacht, een beetje spottend. Het was het stemgeluid dat Don zelf ook graag had gehad. Hij besloot met de man mee te gaan in het gesprek hoewel hij voelde dat hij daardoor in het nadeel zou zijn, maar hij wist op geen enkele andere manier de situatie aan te pakken.

‘Natuurlijk. Gewoon één-één-twee,’ antwoordde hij en voelde dat hij iets meer controle kreeg over zijn zenuwen. De schrik had plaatsgemaakt voor een snel groeiende angst en de politie was het enige waar hij op dat moment aan kon denken.

‘Ga je gang,’ klonk het nonchalant. ‘Ik zal je niet tegenhouden.’

Met bevende handen pakte Don zijn mobiel en toetste de reddende combinatie van cijfers in.

Zijn oog viel op zijn donkerpaarse Samsonite koffer die in de hoek van de kamer tegen de muur stond. Het was duidelijk zijn eigen koffer, met dezelfde krassen en kleine beschadigingen die hij kende. Ook de combinatie van de sloten was dezelfde en dat nam het laatste restje twijfel bij hem weg. Het was dus zijn eigen koffer en geroutineerd opende hij de combinatiesloten.

Hij staarde naar zijn eigen kleren. Niet dat juist die hem verbaasden, maar het was de manier van inpakken daarvan. Hij zou er een eed voor afleggen dat hij ervan overtuigd was dat geen ander mens in de hele wereld zijn koffer zo zou inpakken als hijzelf. De netjes opgerolde kleren die in een speciale vorm en volgorde waren gerangschikt gaven dat duidelijk aan.

Derk was geheel van de kaart en liet zich zakken op de bank. Ook dat was zijn eigen bank. Het ene kussen dat wat dieper was ingezakt dan de rest van het gevaarte. Wat was hier in godsnaam aan de hand en belangrijker nog, waar was hij en wie had hem dit kunstje geflikt?

Na een paar minuten kwam hij wat meer bij zinnen en bekeek hij de rest van de kamer met wat meer aandacht. De vloerbedekking was van een heel speciaal soort. Dat het zijn favoriete kleur was, was voor hem onderhand geen verrassing meer. Wat hem intrigeerde was het materiaal. Derk kon niet vaststellen of het nu parket, laminaat dan wel hout was. Het was zo zacht dat hij op het eerste gezicht had gegokt dat het vloerbedekking zou zijn geweest, maar dat was het absoluut niet. Het voelde warm en zacht aan, maar toen Derk er met zijn nagel over streek voelde hij dat het sterk was als staal.

Zich dat realiserende stond hij op en inspecteerde de muren. Ook die bestonden uit een hem onbekend materiaal. Het was zacht en indrukbaar, maar tevens ook loeisterk, dat bewees de nagelproef.

De tweede deur die vermoedelijk de ingang van de kamer was, bewaarde hij voor het laatst. Derk wilde eerst volledig bij zinnen zijn om dat wat er aan de andere kant van die deur was te kunnen handelen. Hij haalde nog een keer extra diep adem en keek andermaal de kamer in het rond.

5

Iedereen wist dat het Mei Ling was, maar de vrouw die de zaal langzaam binnenschreed zouden ze niet herkend hebben. Derk staarde haar aan. Hij wist nog bij hun eerste ontmoeting dat hij zo van haar onder de indruk was geweest dat hij zijn spontaan opgekomen verliefdheid geen ruimte had durven geven.

In zijn ogen was Mei Ling de mooiste Aziatische vrouw die hij ooit had gezien. Deze Mei Ling die hem tot een paar meter was genaderd, deed haar vroegere evenbeeld volkomen ineenschrompelen. Het wezen voor hem, hij had moeite haar als een mens te zien, was het mooiste wat hij ooit had gezien.

Mei Ling was lang voor een vrouw waarbij alles met perfecte proporties op de juiste plaats zat. Wat Derk het meest fascineerde was het haar en haar ogen. Vroeger had ze het kenmerkende zwarte sluike haar gehad dat vrijwel alle Aziaten bezaten. Deze Mei Ling echter had spierwit haar waarbij het leek alsof er een gouden glans omheen lag. Waar hij echt helemaal van de kaart van was, waren echter haar ogen. Deze waren grasgroen. Vaak vond hij als mensen aangeven over groene ogen te beschikken, dat het niet groen was, maar iets tussen groen en bruin in. Deze schitterende vrouw had echter ogen die zo groen waren als pas opgekomen grasland.

Ze lachte. Die lach gaf haar gezicht een nog meer mysterieuze uitstraling. Derk kneep met zijn ogen, hij had het gevoel dat hij gehypnotiseerd werd.

Met moeite maakte hij zijn blik van haar los en keek naar de anderen die allemaal blijk gaven op dezelfde manier overdonderd te zijn.

‘Ga zitten, we hebben een hoop te bespreken,’ zei ze met een zachte altstem die geheel anders was dan Derk zich kon herinneren. Hij keek naar Tim, die een relatie met haar zou hebben gehad. De blik van de Koreaan was echter zoals altijd ondoorgrondelijk. Gehoorzaam nam hij net als de anderen plaats aan de tafel. Mei Ling liep naar het hoofdeinde en nam daar plaats. Het was volkomen duidelijk dat zij daar hoorde.

‘Ik ben geen computer in de zin zoals jij die kent Derk. Ik ben eigenlijk net als jij een levend organisme. Als je het definitieve leerproces achter de rug hebt, dan zal je dat begrijpen.’

‘Levend?’

‘Ja. Op Galdenië begreep men lang geleden dat een ouderwetse computer met elektronische schakelingen en chips al snel aan het eind zou komen van de fysieke mogelijkheden. Het doorrekenen en nog meer het beperkte geheugen en opslagcapaciteit zouden een verdere ontwikkeling in de weg staan.’

‘Ja ja...’ zei Derk gespannen luisterend naar de zachte aantrekkelijke computerstem die de hele ruimte leek te vullen, zonder dat het hem duidelijk was waar die vandaan kwam.

‘Ik ben laten we maar zeggen een biocomputer met Galdeense hersenen als basis.’

‘Ik zou je wel eens willen ontmoeten Suzanne.’

‘Dat is onmogelijk Derk en je weet dat. Hoga zou dat trouwens niet toestaan.’

‘Waarom dan wel niet?’ vroeg Derk verbaasd.

‘Omdat dan ons uitgestippelde plan in gevaar zou komen. Meer kan ik daar niet over zeggen.’

‘Als ik het dus goed begrijp dan ben jij dus een biomassa, voortgekomen uit ontwikkelde Galdeense hersenmassa, die is aangesloten op alle fysieke mogelijkheden van de Galdeense techniek.’

‘Een efficiënte weergave, die voor negentig procent correct is.’

‘En die andere tien procent?’

Suzanne gaf geen antwoord, iets wat Derk bevreemde. Op dat moment kwam Mei Ling de ruimte binnen. Verwachtingsvol keek ze Derk aan.

‘Het is prima gegaan en ik voel mij geweldig.’

‘Mooi. Suzanne meldde dat je volledig binnen het na te streven resultaat bent ontwikkeld.’

‘Ontwikkeld? Ja zo voelt het wel. Ik voel mij ook echter lichamelijk veel beter. Eigenlijk heb ik mij nog nooit zo goed gevoeld. Komt dat ook door het leerproces?’

We hadden moeite met haar DNA, maar dat is uiteindelijk gelukt. Precies hetzelfde als bij Stedman, exact gelijk. Het is dezelfde vrouw.'

Linda Hartley keek naar Jason. Ze zag dat hij zijn ene wenkbrauw iets omhoogtrok. Bij deze man die volgens haar nog nooit zijn emoties had getoond stond dat gelijk aan een uitbarsting van verbazing en opwinding.

'Wat is zij voor een vrouw?'

'Ze was prostitué. Ik zeg 'was' want ook zij is net als die Stedman drie jaar geleden verdwenen, op dezelfde datum.'

'En nu ontmoeten ze dan elkaar. Als je de onmogelijke verplaatsing van die twee even buiten beschouwing laat, dan zou ik zeggen dat ze elkaar drie jaar geleden hebben ontmoet en daarna hun eigen leven vaarwel hebben gezegd.'

'Het belangrijkste heb ik nog niet vermeld...,' zei Hartley en keek de voorzitter aan met een blik die hij van haar nog nooit had gezien, een blik vol vrees.

Hij hief zijn hand op toen hij merkte dat de wapenman naar voren boog en iets wilde zeggen.

'Neem je tijd Linda,' klonk het zachtjes uit zijn mond, iets wat voor de aanwezigen volkomen nieuw was.

'Tijdens hun eerste ontmoeting hebben we ook een opname van hun gesprek kunnen maken. Dat was een belangrijk toeval. Het gaat om de taal. Ze spraken accentloos Engels. Daarna gebeurde er echter iets onverwachts. De kelner stootte per ongeluk tegen hun tafeltje en die Stedman kreeg de inhoud van zijn glas over zich heen. Hij vloekte en schold de kelner uit in een geheel andere taal. Die Dzoegasjvili corrigeerde hem direct, ook in dezelfde taal. Daarna gingen de twee weer over op Engels. Ik heb die taal door de beste analist laten onderzoeken.'

'En?'

'Er geen plek op de Aarde waar een dergelijke taal wordt gesproken. Sterker nog, alle talen op Aarde hebben een aantal gemeenschappelijke oorsprongen, de zogenaamde oertalen. Geen enkele oertaal staat aan de basis van de taal die zij spraken. Deze taal is absoluut niet van de Aarde afkomstig.'

Stilte.

‘Sla alarm Linda, hoogste prioriteit.’

‘Dat heb ik al gedaan Jason. Ik weet dat alleen jij dat mag beslissen, maar ik wilde geen tijd verliezen. Alle mogelijkheden die ik tot mijn beschikking heb zijn ingezet. Alle inlichtingendiensten draaien op volle toeren, maar niemand weet precies wat men eigenlijk moet scannen. Behalve ik heeft niemand dus het overzicht en gaan deze nieuwe procedures op in het grote dagelijkse pakket van standaardacties. Deze extra activiteit valt niemand op.’

‘Uitstekend. En hoe heb je de eerste melding gekregen?’

‘Via een planner van de CIA. Deze man heeft met een Russisch vriendje van hem overlegd over die Svetlana. Ik weet vrijwel zeker dat niemand anders op de hoogte was. Uiteraard heb ik die twee en die taalanalist laten executeren. Nogmaals, we zijn nu de enige die het complete plaatje kennen, de geheime diensten die zoeken denken dat het routinematig onderzoek betreft.’

‘Alweer uitstekend. Wat stel je voor?’

‘We houden die twee in de gaten. Ze zullen niets merken, alle laatst ontwikkelde apparatuur wordt daarbij ingezet. Als we na een week niets meer weten, dan stel ik voor die twee op te pakken en te verhoren.’

‘Maak daar vier dagen van en geen week, dat is me te lang.’

‘Komt in orde.’

Hoewel door de Galdeense techniek zijn lichamelijke gesteldheid geoptimaliseerd was, voelde Derk toch weer de oude angst voor hoogten opkomen. Naast Yaro zweefde hij op tweehonderdveertig meter hoogte boven de grond voor het raam van de tachtigste verdieping van de hoogste wolkenkrabber van Buenos Aires.

De Galdeense commando-riem gaf hem mogelijkheden waarvan hij nooit had kunnen dromen. De riem was relatief klein, maar vrij dik en zat de drager ervan als gegoten. Een aantal miniaturgereedschappen waren magnetisch aan de riem bevestigd en konden ieder moment worden ingezet. Het systeem maakte het onder meer mogelijk dat een zwaartekrachtveld de drager tot onbepaalde hoogte kon brengen. Het was niet zo dat de riem Derk omhoog trok, zoals hij had gevreesd. Het gehele veld verhief zich op commando soepel van de grond. Daarnaast zorgde het veld dat de lichtstralen rondom de drager werden geleid, zodat hij voor een buitenstaander totaal onzichtbaar werd. De twee mannen konden elkaar wel zien, althans enkel de contouren. De omgeleide lichtstralen werden een fractie vertraagd ten opzichte van de stralen er direct naast die niet werden omgeleid. Het verschil was voor aardse techniek onmeetbaar, maar de Galdeense uitrusting had er geen enkele moeite mee.

Het veld was zoals gebruikelijk bij de Galdeense techniek een omgepoold zwaartekrachtveld en maakte de drager ervan ook relatief onkwetsbaar. Derk en Yaro zaten in een soort van cocon, ademden hun eigen door de riem geproduceerde lucht.

In een oogwenk hadden ze hun doel bereikt. Het was niet het appartement waar de safe zich bevond, maar dat ernaast. Derk liet de handelingen over aan Yaro die volkomen in zijn element was. De oud-inbreker gold als een van de besten in zijn vak en hij genoot van de mogelijkheden die de verkregen Galdeense techniek hem bood.

Yaro keek door het raam, maar zag niemand. Een scan had echter aangegeven dat er zich in het appartement op dat moment

‘Vuur vrij op het schip dat het verst bij ons verwijderd is...’

Daarna gebeurde er iets wat op een Galdeens schip al duizenden jaren niet had plaatsgevonden. De aangepaste Suzanne berekende tijdloos de afstand tot het doel en gaf het commando aan het geavanceerde zwaartekrachtwapen om het te vernietigen. Het opbouwen van de tegengesteld gepoolde velden voor en achter het Tungschip werden in onmeetbare tijd uitgevoerd en op het zelfde moment naar elkaar toe gericht, alles vernietigend wat zich ertussen bevond.

Het Tungschip had geen enkele kans.

‘Doel vernietigd,’ klonk het toonloos door de centrale.

Vijf seconden later zag ook Derk via de optische scanner dat het achterste schip van de Tung met een felle flits, die ontstond toen de zwaartekrachtvelden elkaar raakten en ophieven, was verdwenen alsof het nooit had bestaan.

‘Dat is de eerste,’ juichte Hoga die weer overeind was gekomen. ‘Nu de andere nog, schieten man, waar wacht je op?’

‘Nu hierop... Dat was te verwachten,’ zei Derk en wees naar de schermen waar de overige drie de formatie verbraken. Met grote vaart vlogen de schepen terug in de richting vanwaar ze waren gekomen.

‘Alles stil, systemen uit, alleen passief scannen,’ riep Derk.

De Expoler4 veranderde in een oogwenk in een dood object dat geen energie meer uitstraalde en zodoende peiltechnisch onzichtbaar werd.

‘Nu kunnen we zien waartoe ze in staat zijn, want dat moeten we absoluut weten,’ fluisterde Derk alsof hij bang was dat de Tung hem zouden kunnen verstaan. ‘De Tung kent ons wapen en ze moeten hebben begrepen wie hun schip heeft vernietigd. Volgens onze kennis betreffende hun mentaliteit zullen ze zo dadelijk gaan aanvallen.’

De kwaliteit van de beelden was een stuk teruggelopen nu enkel optisch werd gescand, maar het was voldoende om de bewegingen van de schepen waar te nemen. De afstand tussen de drie overgebleven schepen werd groter waarna ze langzaam weer naar voren vlogen, recht op de Explorer4 af.

‘Dat kan ik begrijpen,’ zei Derk medelevend.

‘Wij waren heel blij toen jullie verschenen. Dat wapen van jullie is verschrikkelijk effectief. De Tung kan daar niets tegen ondernemen, dat weten wij zeker. Nadat jullie in zeer korte tijd ook ons beveiligingssysteem omzeilden wisten wij het zeker. Jullie zijn in staat om de Tung weg te vagen. Help ons alstublieft.’

‘Daar hoeven we niet over na te denken,’ zei Derk. ‘Dat was sowieso de reden van onze komst. Het probleem is echter dat we met zeer weinig schepen en bemanning kampen. Ook zou ik niet weten waar we de Tung centraal moeten gaan verslaan.’

‘Dat weten wij wel Terraan,’ klonk het tot verbijstering van Derk.

‘Jullie hebben de thuiswereld van de Tung gevonden?’ vroeg Derk hoopvol.

‘Ja. We gebruikten onze kennis van de sprongtechniek en ontwikkelden een apparaat om het sprongvenster dat vlak voor het schip ontstaat, te analyseren. De coördinaten waarnaar de zwaartekrachtlijnen terugbuigen is dan te berekenen. Na een aantal mislukte pogingen konden we het apparaat vervolmaken en werkte het betrouwbaar. De schepen van de Tung sprongen allemaal naar eenzelfde locatie...’

‘En die is waar?’ vroeg Derk ademloos.

‘In de lege ruimte, ongeveer honderdduizend lichtjaren in de richting van de Grote Magelhaense Wolk.’

‘Mijn hemel,’ reageerde Derk. ‘Waarom hebben ze een dergelijke positie gekozen?’

‘Daar kunnen we alleen maar naar gissen,’ zei Zeliot2. ‘Ik denk dat het komt door ons gebrek aan kennis bij het programmeren van de kunstmatige intelligentie toen we de schepen van de Tung meer mogelijkheden wilden geven. Als een probleem lastig is, dan volgen wij de mentaliteit van ons volk en programmeren we een weg om het probleem heen.’

‘In plaats van het probleem hoe dan ook op te lossen,’ vulde Derk de Zeliot aan.

‘Precies Terraan Derk. De Tung kunnen niets zelf bedenken, enkel de bestaande mogelijkheden verder ontwikkelen. Ze hebben de kennis van de sprongtechnieken van lang geleden.’

‘Wat... wat is dat in vredesnaam?’ stotterde hij.

‘Oh mijn God,’ kreunde Derk die ineens begreep wat hij voor zich in de hal zag. Een grote woede overweldigde hem. Een woede tegen de voorouders van de Galdeense vrouw die hij liefhad en die met gevaar voor haar eigen leven hem wilde waarschuwen voor het afschuwelijke object vlak voor hem dat haar voorouders hadden gebouwd.

Hij kon het nog niet over zijn lippen krijgen, de verwerkingstijd was nog veel te kort. Hij hief zijn hand op om de vragen die Tim op hem afvuurde te onderbreken. Derk trilde over zijn hele lichaam toen zijn hersens weigerden te onderkennen wat hij daadwerkelijk zag.

‘Wat een, wat een... nee ik heb er geen woorden voor.’

‘Waarvoor?’

‘Voor de voorouders van Hoga, Weet je wat je daar voor je hebt Tim?’

‘Nee, maar jij schijnt dat wel te weten.’

‘Ik weet het zeker mijn Koreaanse vriend,’ zei Derk die zich langzaam weer onder controle kreeg.

‘Man, wat is dat dan?’

‘Een zwart gat...’

‘Hè?’

‘Een zwart gat,’ herhaalde Derk.

Nu was het de beurt aan Tim om de woorden van Derk te verwerken. Hij keek beurtelings naar de Nederlander en dan weer naar de enorme ruimte voor hem.

‘Een zwart gat?’

‘Inderdaad.’

‘Maar... dat is onmogelijk.’

‘Nee Tim, voor ons mensen wel, maar voor de Galdenen niet. Ze zijn meesters in het beheersen van de zwaartekracht. Hun hele techniek, ja hun hele bestaan is daarop gebaseerd.’

‘Maar dan zouden we toch met alles, ja met de hele planeet worden opgevreten door dat... dat monster dat daar voor ons zweeft. Ik zie het niet... natuurlijk niet, stom van me...’